

*

Den vassa, spetsiga toppen var som en Kung över fjällen omkring sig. Kungen hette Åre och hade satt sig på tronen över de lägre höjderna och de övriga topparna, fjällarna omkring sig. På sitt huvud hade Åre ett massivt moln som krona; kronan var gjord av moln istället för guld, silver och ädla stenar.

Det var Åre.

Det var resans höjdpunkt. Richard upplevde Åre riktigt tydligt när han såg det på långt håll. Kungen var mäktig, men ändå ödmjuk och ville ta alla som fanns i närheten i sin famn. De besteg Åre med de stora, snabba liftarna som rymde 40 personer. Den stannade i en byggnad men det var ännu inte toppen av Åre, utan de var ett par hundra meter lägre ner. Gruppen gick upp på en stig.

Richard tittade med beundran över den djupa dalen bakom sig som stod mellan de två bergens sluttningar där det fanns en sjö. Han andades djupt, så djupt att han inte hade mer plats för luft. Höger om honom fanns den större, runda sjön på några kilometers avstånd. Han tittade på kartan och läste namnet: Kallsjön. Vid Kallsjön fanns andra berg, ja, det var ett landskap som bestod av fjäll, dalar, sjöar, älvar och skogar. Kallsjön

reflekterade solskenet så starkt att hans ögon blev bländade.

På vänster sida om honom fanns några fjäll, ett efter ett... vid horisonten syntes några toppar som kanske var ännu högre än Åre. Där borta låg Norge. Han såg Norges fjäll men inte fjordar. Så han vände sin uppmärksamhet mot Åre. På vägen till toppen syntes inga träd, inga skogar eller buskar, bara gräs, mossar, svampar. I ett rinnande vatten under isen fanns det intressanta växter som Börje informerade om för de andra.

Nere i dalen gick både motorväg och järnväg till Norge. Längs vägen, vid älven, bergslutningen, hade man byggt många hotell, vandrarhem, hus och skidanläggningar för turism eller för dem som bodde där. Det var en Schweizliknande, vacker småstad. Skillnaden mellan dem var att denna plats fick solsken 20 timmar om dagen på somrarna men ingen sol alls på vintrarna. Både till nackdel och till fördel för Sverige, tänkte Richard, och för folket som bodde där.

En stig ledde dem så småningom till en liten stuga som stod precis på den högsta punkten, och just då kom ett moln farande och täckte den lilla stugan. Molnet slukade, beslöjade den, som en del kvinnor i den islamiska världen beslöjar sina ansikten. På en sekund försvann hela gruppen och stugan under molnet. Det var moln, inte dimma. Varje sekund visade det en ny syn under molnet; ibland tappade man kontakten med den som gick före eller efter en. Richard gick ensam sist i raden, för han ville rista in synerna i sitt minne. Därför haltade han avsiktligt och kom sist i gruppen.

»Hur mår du Anna-Lena?» frågade Magnus och pekade på Richard som kom 50 meter bakom dem. »Säg snälla, tycker ni om varandra? Vill han stanna och leva här?»

»Ja, Magnus. Vi tycker om varandra väldigt mycket, kanske inte lika mycket som du och Maire gör, vi har också så starka känslor för varandra... man kan kalla vårt förhållande för kärlek, tror jag... Vi får se!»

»Man märker det på dina ögon. De skiner, glimmar.» Maire kom in i samtalet. »Jag är helt säker på att han är en fin kille. Jag ska säga en sak; » sade hon och stoppade Anna, » Jag tror

bestämt att han är kär i dig. Släpp inte honom! Ni kan bli lyckliga tillsammans. Bilda en ny familj med honom. Varför inte?»

»Jag vet inte.»

Just då kom ett ännu tätare moln och övertäckte allt. Det blåste en hård vind också. Molnet var mycket fuktigt. De gick snabbare uppåt och kom plötsligt fram till stugan.

»Vi ska förlova oss när vi återvänder till Stockholm. Du är den första, förstår du, jag berättar det för», sade Maire. »Jag vill att du ska vara med oss som hedersgäst.»

»Fint! Det blir ännu finare för Magnus. Det betyder att stora ändringar sker i hans liv. Vilken glädje för mig att höra det!»

»Fråga honom om han har något negativt om mig i sitt hjärta.»

Anna vände sig bakåt och log mot Magnus.

»Jag känner honom så väl. Om han klagat över dig eller hittar något fel på dig skulle han vara helt galen. Tro på mig, Maire. Ni kommer att bli ett mycket passande och lyckligt par. Det är den bästa nyheten på länge.»

»Tack, Anna. Jag hoppas vi snart kan fira din och Richards förlovning, kanske bröllop också. Tiden har skänkts oss till lån, glöm inte det. Du kan inte vrida tillbaka tiden som en klocka. Vad tänker han egentligen? Har du frågat honom? Vill han inte stanna här, i det här fantastiska landskapet? Vårt nordiska Venedig. Om han har några känslor och logik kommer han aldrig att lämna dig och åka tillbaka till dimmiga London. Eller hur, Anna, är det inte sant?»

»Jag vet inte.»

»Först måste du lösa denna gåta: Du är en kvinna som har egenskapen att kunna trolla vem som helst. Du måste förstå att du har en dragningskraft som ... ja, någonting som förtrollar alla andra omkring dig.»

»Ur karlarnas ögon! De är blinda, Maire, de alla tittar men ser ingenting alls.»

Anna gick inte in kaffestugan utan väntade vid dörren. Molnen flög hit och dit utspridda, så gick hon åt vänster ett par meter där det stod ett plakat av trä. Det dök upp och försvann inom en sekund. Hon kunde inte se det igen, inte heller sina

händer. Vinden ville kasta ut henne bakåt. Hennes kropp blev blöt men inte som hon hade badat, endast lätt blöt.

Träplankor som en jätteskylt dök upp igen liksom Afrodite dök upp ur havets skum. Därpå läste hon namn, många namn som hade ristats på plankan och såg också flera hjärtsymboler. Hon kom ihåg vems namn hon hade skrivit i ett hjärta på en stor trädstam; det var förstås Gustav. Men just nu höll hon på att skriva ett annat namn inne i hjärtat, det var »Richard» hon skrev. Hon kunde ibland se de bokstäverna hon hade skrivit, ibland inte, ibland försvann allt plötsligt. Trots allt fortsatte hon att utföra sitt arbete. Det var inte hennes fingrar som skrev, utan hennes hjärta. Innan hon slutförde sitt skrivande höll en annan hennes hand och stoppade hennes arbete. Utan att vända sig om förstod hon vem det var som höll hennes hand.

»Du var inte inne, så jag blev rädd. För att du inte skulle försvinna i molnen som fågeln Fenix kom jag hit.»

Richard tog pennan ifrån henne och kompletterade hjärte-symbolen och skrev Anna-Lenas namn i det med långsamma rörelser. Det sista han skrev var datumet under de två namnen: Anna-Lena och Richard. De lutade sina kinder mot varandra och betraktade tavlan sida vid sida. Det var som en mytologisk scen de hade hamnat i. Just då började det hagla, i början långsamt takt, efter en kort stund ökade styrkan. Det var inte små hagel, utan stora, så stora att de gjorde ont i huvudet, en av dem föll på hennes öra och gjorde mycket ont. Richards mun var förenat med hennes läppar så att hon inte kunde avslöja sitt plågsamma onda. Han släppte varken hennes hand eller hennes läppar och han brydde inte sig om molnen, haglet.

Om en meteor skulle ha fallit över dem istället för hagel så skulle han inte ens då kunna befria sig från hennes ofattbara magnetiska, förtrollande kraft. De var självklart tillsammans, deras munnar var fästa vid varandras och deras hjärtan var öppna, så öppna att de kunde rymma hela himmelen. Plötsligt upphörde haglet, molnen blåstes bort. De andra som kom ut ur stugan för att titta på haglet, såg istället de båda. De såg ut som om de just fötts ur ett skum.

»Vilken himmelsk syn!» sade Hasse och Tomas samtidigt som applåder hördes. Artisterna applåderade Anna och Richard hjärtligt med åskådarnas uppmuntran, beundran och innerliga hälsningar.

*

På natten åkte de till folkhögskolan och fick där en varm bastu. Alla glömde bort dagens trötthet och vandringens värk. Det var skönt och roligt för dem och de sträckte ut sig för att vila. Efteråt kom de till ett stort hotell som låg vid foten av Åre. Det var ett av det finaste bland de många nybyggda hotellen. Eftersom det var sommar, enligt Richard, borde det vara den finaste perioden för vandrare och turister, men ändå fanns det inte så många människor, turister i Åre eller på hotellet. Han förstod inte riktigt varför det fanns så lite folk under den finaste tiden när landskapet var som vackrast. Han ville skaffa sig en övertygande förklaring men fick inget riktigt svar av någon.

»Man får fråga *Republiken Jämtlands president* om det», skrattade Hasse.

»Vem är han?» frågade Richard.

»Den är en sånt dåre som älskar, kanske dyrkar detta landskap. Han är en av de utrotningshotade vikingarna som vill befria sig och sitt folk från de kungliga stockholmarnas förtryck. De jävla byråkraterna! De som inte känner doften av bergen, sjöarna, forsarna, t.o.m. frihet; friheten att vara en del av naturen är just stockholmarna. Strunt i de skitstövlarna! Längre leve den ärade Jämtländska republiken och dess ärade president!»

Richard förstod inte särskilt mycket av det här, men deltog ändå i de andras skratt och skämt. Några av dem gick med långsamma steg fram till baren och satte sig på de höga stolarna.

»Det är jag som bjuder först!» ropade Richard.

»Just det», sade Tomas. »Ingen får vägra hans önskan. Men, min lilla vän, säg nu, vad är det för något vi firar? Berätta uppriktigt för alla.»

Alla tittade på Anna som blev röd i ansiktet.

»Av mig kommer ni inte att få det ni vill. Det är för tidigt att

säga någonting. Förgäves hoppas ni på det ord ni undrar över.»

»Vi kan hitta på någonting för att fira.» sade Meg, som på senaste tiden hade varit för det mesta tyst och trött, kanske berodde det på hennes ålder. »Vi kanske kan fira Annas fot som blev frisk igen.» Hon tittade på Tomas, »Eller hennes skadade fot som blev läkt av någon i bland oss.»

»Bäst att vi firar Maires förlovning med Magnus.»

»Vad då!?» skrek Hasse.

Anna-Lena berättade om deras framtidsplaner.

»De kan inte ta roller tillsammans i samma spel längre», tillade hon. »Bäst att vi förbereder oss för att offra en av dem.»

»Jag släpper aldrig vår sköna flicka» sade Meg, med bestämd röst. »Den andra ... måtte Satan ta honom!«

De skålade med varandra i glädjens yra. Där fanns det några svenska gäster, obekanta turister, och så småningom kom en av dem fram till Meg och Tomas. Sällskapet mellan dem ökade gradvis och stämningen i salen blev roligare. En bit bort fanns det en dansbana där två par dansade. Efter trekvart lugnade sig folk vid baren mer och många av gästerna lämnade baren och satte sig.

Antonio bjöd Josefin till dansen så följde även Magnus och Maire efter dem upp till dansbanan.

»Kom Richard», sade Anna, tog hans hand. »Vi dansar.»

Det var en långsam, mjuk och sentimental melodi som spelades. Richard slöt ögonen, han hade druckit tre stora öl och kände sig långt borta från sin älskade stad, London ... Denna stad påminde honom om hans vänner, sina glada, spännande tider. Och även Harriet. För att uppleva nuet ville han glömma bort sin stad, sina vänner och även Harriet.

Han var i en dal som omslötts av många fjäll, vatten, skogar, och där befann han sig, inom naturens skönhet. Han var just då i en kvinnans famn också. Hennes doft, hennes röst, hennes kropp, ögon, läppar, hals, den långa halsen, allt som kompletterade henne blev välbekant för honom. Hon var en annorlunda person och förtjänade att offra allt, även kanske resten av sitt liv.

Richard hade upplevt många saker och ting i sitt liv men inte det som han kände med Anna-Lena. Det var landskapet

som kanske gav henne en annorlunda mening, en ny innebörd. Naturen där såg ut som en vas som hade fallit ner och gått i tusen bitar: tusen sjöar, tusen fjäll! Åreskutan var samma som Richards dåvarande hjärta. Landskapet och hans hjärta liknade varandra fullständigt.

Till sist var hans dröm förverkligad. Det han hade inbillat sig och drömt om när han brukade se henne på scen, på video blev just då en verklighet. Vad vill han mer ha av livet? Av henne? Midjan som han helst skulle vilja krama hade gärna gett sig till honom. Hennes kropp ägdes av Richard, åtminstone hälften av denna kvinna tillhörde honom. Men han då? Skulle han ge sin halva del till henne? Kunde han ge sig till henne fullkomligt? Harriet? Hade han rätt att överge henne? Att ringa henne för att ta ett sista farväl ... men varför och hur? Om Harriet hade gjort samma sak, om hon hade flirtat med någon, hur skulle han känna sig då? Var det anständigt att göra så? Var det rätt?, eller var det omänskligt?

Han tittade på Anna; hon var helt uppgiven, lutade sitt huvud mot hans axel, och smekte hans fingrar. Han önskade stanna hos henne. Allt var värt det. Hon var det bästa han hade träffat på under sitt långa eller korta liv. Gud hade kanske inte skapat något finare än henne åt honom till ett förenat liv. Att ha barn med henne, att uppleva livets fullkomligaste, skönaste stunder med henne! Fanns det någon i mänskligheten som uppfyllt sin mission, sitt ändamål? Att leva endast i glädjens yra kunde vara lika absurd och ologisk som att äta hela tiden, att skratta oavbrutet, att gråta jämt ... Eller... Nej, tänkte han, det var inget liv som bestod av enbart glädje eller kärlek. Sådana känslor kunde existera tillsammans med sina motsatser. Ont och Gott, det var en annan sak! Man skulle undvika att ta avstånd från det Onda och närma sig till det som kallades det Goda. Hur skulle han definiera de två motsatta begreppen: Vad var det Onda i Anna, Harriet eller Richard? Han ville inte förlora Harriet därför att hon var så fin och så kärleksfull. Och Anna? Hon var enastående, men ... Hon hörde till ett annat samhälle. Hennes uppfostran, hennes erfarenhet, hennes värld ... var

självklart annorlunda än Richards. Om han ville anpassa sig i det nya samhället, det var ett fint land, hur länge skulle han då anstränga sig för att acklimatisera sig, finna en ny vänskrets, ha några bekanta, vänner och samtidigt glömma bort sin barndom, sina ungdomsår ... sina vänner och Harriet?

»Får jag ett arbete här, Anna, om jag vill stanna?»

Hon vaknade ur sin dröm. »Vad sade du?»

»Äh... Det är inte så viktigt. Jag menade bara att jag inte vill skilja mig från dig. Jag vill vara hos dig.»

»Det är nog inte så svårt för dig att hitta ett jobb, men ...»

»Vad?»

»Ett jobb på teatern får du förstås inte. Det tar många år att lära sig språket. Man måste, du vet, behärska språket på scenen, man måste behärska språket fullkomligt helt enkelt. Det vet du väl, Richard. Kan jag få någon roll på en teater i London med mina engelska språkkunigheter?»

»Du är bra på engelska. Ni spelade förresten utmärkt i London då ni utförde era roller på engelska.»

»Du har rätt. Men vi har lärt oss engelska många år i skolan, sedan i livet ... i utlandet som turister. Det är inte ovanligt att nästan alla kan engelska här, fast olika bra, det beror på. Du kan inga svenska alls, hur många år tar det att lära sig språket ... att få arbeta på scen är inte möjligt för dig först efter två år.»

De blev tysta. Han tänkte igen på vad han kunde göra här. Ingenting! Utan teater hade han inget jobb, eftersom han aldrig kunde tänka sig ett jobb utanför scenen.

Han kunde offra allt utom scenarbete, teater, drama.

Han skulle troligen avsluta skolan med bra betyg vilket kunde ge honom lovande möjligheter för att förverkliga sina drömmar i London ... allt detta betydde inte mycket här i Sverige. Men, Anna? Harriet, skolan, vänner, London, pub och snacket om fotboll, allt det här var därborta i London. Men Anna levde på annan plats och i annan tradition.

»Vad du har sagt är rätt, Anna. Man måste vara realistisk. Du har rätt.»

Hon svarade inte.

Richard tänkte på sina vänner igen. Troligen skulle de skåla för honom även om han var borta, de kunde säkerligen skåla för honom i hans frånvaro, men så småningom skulle de glömma bort honom. Tiden var det största motgiftet för minnena! Glömskan kunde öka sin kraft gradvis och till sist skulle han bli endast ett minne bland många minnen. De som mindes honom skulle också bli främmande, obekanta.

Han blev rädd för att försvinna helt för dem som han älskade, tyckte om.

Harriet och Anna-Lena: vilken av de två var mest värd för Richard? Nej, det var omöjligt att mäta de två i en våg liksom när Zeus vägde Akilles och Hektors öde i sin silvervåg, nej, därför att de inte var likartade varelser. Han kunde föredra Anna framför Harriet om hon varit född i London, kanske skulle han då ta bort andra faktorer som försvårade hans val. Att räkna med andra värdefulla kriterier han hade, t.ex. teater, vänner, miljö, pub, London ... då var det Harriet som var förkrossande tyngre än Anna ...

Richard föll ner i ett helvete, i ett inferno, han ville inte bryta med Anna, inte förlora henne. Han älskade henne så starkt att han kunde lura sig själv, eller ljuga för henne. Han ville gråta där, han ville befria sig från alla dessa motstridiga tankar som orsakade värk i hans själ.

»Du gör mig illa Richard», sade Anna. »Du pressar mina fingrar hårt. Jag ville inget säga, men det kom till en olidlig gräns. Vad tänker du på, förresten?»

Med en skrämnd känsla samlade han sig:

»Jag svär Anna, jag skulle ha valt dig och jag väljer dig, endast dig i alla villkor och omständigheter.»

»Vad säger du egentligen, vad pratar du om?»

»Jag menar ... Om de hade tvingat mig att välja mellan två saker, vi kan säga mellan två personer då skulle jag välja dig framför andra, inte någon annan, men endast dig. Om man hade en våg och lägger alla världens flickor, kvinnor i ena skålen och dig ensam i den andra, så skulle jag välja dig, inte alla andra. Tro mig! Du är mer än alla andra, du väger tyngre än alla kvinnor på jorden för mig. Du väger tyngre, min Anna, än allt, alla

och allting! Du är som en sagolik trollkvinna, men inte den elaka utan den godhjärtade, för du har lovat Gud att inte skada någon, inte missbruka din trollkonst såsom du har förtrollat mig. Jag är din, Anna. Gör vad du vill med mig. Jag är som en slav under din trollkonst och tillhör dig.»

Hon släppte honom av rädsla. Hon blev rädd, alldeles skrämmd.

»Bäst att vi sätter oss, Richard. Snälla, vi sitter och pratar om det här. Denna sorts kärlek ger mig rädsla, oro, förskräckelse. Tro mig, snälla, jag är bara en stackars änka, en svag kvinna. Jag är ingenting annat än en stackars, oskyldig och hjälplös kvinna. Jag är inte mer än en vanlig kvinna ... Snälla Richard ...»

*